

Poslední klekání - Žalman, Pavel Lohonka

1. Na můj práh padá stín už tak dlouho,
co má být, co má být,
tak jsem sáh' po tobě ty má touho,
dej mi pít, nech mě být.
Že jak vím potrvá, tohle čas potrvá,
až ti kněz zavolá klekání,
k tvojí hře přisadí někdo kartu,
falešnou k poznání.
2. Po sobě zanecháš, co tě mučí,
to má být, to má být,
jediná útěcha ve tvých očích,
to má být, to má být.
Ospalý nádraží je tvůj dům, zápraží,
je tvůj práh rozbitej od kroků,
co chceš říct v týhletý všední noci do dále,
teď už nic, snad jen, aby zvony zahrály.
3. Každěj den přes můj dvůr její kroky,
přichází, přichází,
odněkud slyším zas stejný sloky,
jen pojď blíž, ke mně blíž.
Pust' mě dál přes tvůj práh nadešel už můj čas,
přišel den poslední klekání,
jinej se postará o tvý spaní,
to má být, to má být.